

DIASPORIC LITERATURE

30 JULY, 2010 | CREATED USING FIVEFILTERS.ORG

Πανσέληνος

Oct 24, 2009 11:13AM

Πανσέληνος τι θε να πει, κάτ' απ' τ' ανεξίκακο σκοτάδι;
Ότι δεν κοιμάται ο ήλιος, κι ας απέχει η κοντοαυγή;
Μα ούτε κι εγώ μπορώ να κλείσω μάτι
μες στο φεγγαρόφως αυτής της γαλήνιας νύχτας
στα πεντάλευκα δάχτυλα του φεγγαριού
φρόνοντας καλοκαιρινή ριγέ μπιτζάμα.

Με φώτιζε η αστροφάνεια σε νανούρισμα αϋπνίας
και η λευκοπαθής κι αστραφτερή σελήνη,
κι όπως διάβαζα ήσυχα στο κρεβάτι
κάποια αόρατη αφή μου' λεγε να συνεχίσω
λες και το βράδυ έγινε πρωί,
ώρα δουλειάς και γόνιμης εργασίας
τέτοια ενέργεια που σε κάνει να αναρωτιέσαι,
μήπως το σώμα λειτουργεί σε αμφίδρομο εικοσιτετράωρο
εκεί που η βούληση προσδίδει απρόβλεπτη δύναμη ψυχής
και ξεσπά σε απροσδόκητο χαλαρωτικό γέλιο,
σα χορογράφημα που ενσαρκώνεται πάνω στο κορμί,
η τέλεια ανθρώπινη αμηχανία
αντιμάχοντας τον ορθολογισμό της ηλιοφάνειας
της αυριανής ημέρας.

Χρήστος Γαλιώτος

Related Posts:

- Ο κυρ-Ανέστης
- Ο Πολύμορφος Γιώργος Ασλάνης
- 4η Ανθολογία της Ε.Ε.Λ.Σ.Π.Η.
- Υπέρτατη Θυσία
- Ο παππούς μου

Spiritual Elders

Aug 29, 2009 01:06PM

Night descends upon a starless sky,
motionless movement gushes through an eerie
silence
and the trees parade in semi-circular
schemes
like spiritual elders from long ago
speaking in inaudible lyrics
bathing my tender soul in a symphony
of ancient oracles,
pristine and invaluable like newly discovered gold.

How do I feel about my immanent departure?
I feel that my mind is amenable
amidst an ocean of torrential emotions
as I ascend to reach its sky-high
summit,
to view its gracious landscape and
rugged terrain
with its native shrubs, wattle trees and eucalyptus gum.
Its roaring seas ghastly infinite
as they engulf this mysterious Land
within the matrix of resilience of restoration,
a place that still has no name.

I depart but remain present,
for distant waters cannot erase
a myriad of memories,
even if this vast Land still feels foreign
captivated by its unnameable quality,
as I begin to learn the language of Nature,
a mature infant in its guiding hand.

This poem was taken from the poetry collection "The Odyssean Voyage"

Christos Galiotos

Related Posts:

- Spirit of Old
- No Snow in December
- On His Departure
- I Held History In My Hand
- Calliope's Final Story

Η Μοίρα

Aug 29, 2009 12:57PM

Με τη Μοίρα συνομιλώ στο λαβύρινθο της ζωής, ο στοχασμός μου παραμένει πάντα φωτεινός, αστείρευτος. Η Μοίρα λάμπει στην άκρη της οδού με τα ξέπλεκα μαλλιά της χορεύοντας στου αγέρα την ηχώ, αφέγγαρη νύχτα. Τα μαύρα μάτια της με κοιτάζουν σαγηνευτικά, επίμονα. Μέσα στη δίνη του κόσμου δε χάνω την πίστη, ξέρω να καρτερώ ακόμη σε συνθήκες αντίξοες. Η προσευχή καθαγιάζει το συντριβάνι της ψυχής σαν τη δροσοσταλιά της Άνοιξης. Το βλέμμα της Μοίρας μ' ακολουθεί κάποια απρόσμενη στιγμή, κι ενώνεται με την αυταύγεια του αστεριού μου. Δε γνωρίζω της Μοίρας τα γραμμένα μα κάπως ξέρουν να μου μιλούν, μου διαγγέλουν το δρόμο της ζωής. Τα γράμματά της κάπου-κάπου φεγγοβολούν μες στη σιγαλιά της άγρυπνης ημέρας. Ίδού, το φως των γραμμάτων της ξέρει να με σαγηνεύει με τις αμυδρές αποκαλύψεις της, όπως η ακτίνα του σεληνόφωτος που φέγγει έξω από το φεγγίτη σε ήρεμη νύχτα. Και θαρρώ πως η Μοίρα έρχεται να με χρίσει με το θεϊκό της μύρο που ευωδιάζει από παντού σαν πασχαλιά στο μεσονύχτι της Λαμπρής. Καθοδηγητικό φως που κατεβαίνει κατακόρυφα κι αγγίζει την κυτταρώδη μνήμη. Κάπου μες σ' αυτή τη θεσπέσια ευλογία ακούω τη φωνή εντός μου. Το άκουσμα της φωνής στο καλύτεριμι της ψυχής εκπέμπει στην κεντρική πλατεία, πλατεία Θεοφανίων.

Μοίρα, Μοίρα, Καλομοίρα, που στέκεσαι ολοφώτεινη σα λαμπάδα της Ανάστασης στο όρος της ομορφιάς για να σε αγναντεύω με μάτια ανείπωτης χαράς και να με περιδιαβαίνεις στον κήπο της γαλήνης. Κι αν θέλω να χαθώ στο φως των ματιών σου ξέρω να περπατώ το μονοπάτι της προόδου και της ευτυχίας. Ναί, μπορώ κάποια ώρα μαζί σου να συναντηθώ να μαζεύω γιασεμιά και να τραγουδώ γιορτινούς ψαλμούς στην ευωδία των λουλουδιών. Και πάλι ακούω το ψίθυρό σου καθώς πλησιάζω στη στροφή του δρόμου, στη λεωφόρος Διακονίας, εκεί, στο πρόσταγμα σου που έκανα χειραψία φιλική αγγίζοντας τις χαρακιές της παλάμης σου και σαν κλειδούχος μ' άνοιξες την οδό της Ελευθερίας.

Απόσπασμα ρητορικής πρόζας από τον "Ερωτικό Λόγο Α" που συμπεριλαμβάνεται στην ποιητική συλλογή "Ο Λαβύρινθος του Εραστή"

Χρήστος Γαλιώτος

Related Posts:

- Ο Ελληνισμός και ο Μέγας Αλέξανδρος
- Γιατί απέτυχαν στην πράξη οι "Σημαιοφόροι" της Αγάπης;
- Ψημένη γη
- Ελληνισμός και Θάλασσα
- Αλκιμο Έλυτρο

Δεκαπενταύγουστος

Aug 29, 2009 12:06PM

Πάω να κοιμηθώ άυπνος ...

Έξω η πανσέληνος με κοιτάει σαν Παντάνασσα, σε μακρινή απόσταση που δημιουργεί οικεία, ένας γιγάντιος Αποστερίτης σε τόσο γόνιμο ύψος φεγγοβολώντας μες στις συμπληγάδες των συννεφών και το σεληνόφως με μαγνητίζει ολόσωμα, είναι σαν να με τρέφει πνευματικός ομφάλιος λώρος, τροφή ουράνια και προκλητικά φωτεινή.

Μακάρι να γευόμαστε ουράνια τροφή ...

Να γευόμαστε. Πάση θυσία. Ούτε στιγμή λιμοκτονίας να γνωρίσουμε.

Να γευόμαστε. Είναι το μόνο λιχνάρι που νοιάζεται να προσφέρει την τροφή της αναζήτησής μας. Αναζήτηση μες στη ψιθυριστή καθημερινότητα, στους ουρανοξύστες της μνήμης, λες και είναι προσκυνηματικό ταξίδι στη χώρα του γλυκιάτου φωτός.

Τόσο πολύ λησμονήσαμε την προσευχή, οπότε έχει απομείνει σα μια απόμακρη σκηνή όπως τους πίνακες της Αναγέννησης υπενθυμίζοντας μια νέα εκτίμηση της πίστης εγκλωβισμένη στις ασπρόμαυρες σελίδες της Βίβλου, να νοιώθουμε μια λύπηση τόσο αφ' υψυλού μια νοσταλγία τόσο δική μας, γι' αυτή την παραφροσύνη, σαν ν' ανακαλύπτουμε τις αισθήσεις μας εκ νέου.

Να γευόμαστε. Πάση θυσία. Αλλιώς δεν οροβατίσαμε στο κάστρο της αθάνατης ψυχής.

Η ικεσία μοιάζει σαν ανοιχτό ταμείο με απρόσμενες διακυμάνσης καθ' όλο του νυχθημέρου, συζυγική φωνή στο άβατο όρος του θείου έρωτα.

Το ταμείο δεν πρέπει να χρεωκοπήσει.

Ας φροντίσουμε να' χει τουλάχιστον τη βάση στην ανοιχτή αγορά της ελλαδίτικης φαντασίας.

Χρήστος Γαλιώτος

Related Posts:

- Το παράθυρο της ποίησης
- Ένας χαρταετός στο Μανχάτταν
- 3. Περί Σονέτου
- Η Επίσκεψη
- Αναζητώντας τον Πατέρα...

Επιμένοντας στο Φως

Aug 29, 2009 10:58AM

Κανένας άνθρωπος της μέρας,
καμιά μέριμνα του αύριο,
κανείς συνομιλητής
μες στην ένδοξη σιγή
που' πεσ' απόψε στη Μελβούρνη.
Το χρόνο να επέλθει αφήνω
κι αθόρυβα αγρυπνώ.
Τοποτηρητής κι εγώ.
Σκέψεις όμως τώρα έμορφες
οραματίζεται ο νους μου,
θέα μυστηριώδη αποκαλύπτει
η δύναμη της προσευχής,
ηρεμία καταυιάζει την ψυχή
επιμένοντας στο φως.

Αυτό το ποίημα είναι το πρώτο ποίημα της ποιητικής συλλογής με τον ίδιο τίτλο.

Χρήστος Γαλιώτος

Related Posts:

- Υπέρτατη Θυσία
  - MANA ΣΟΥΛΙΩΤΙΣΣΑ
  - Φρειδερίκος ο Β' - Το θαύμα της οικουμένης
  - Ελληνισμός και Θάλασσα
  - Ένας χαρταετός στο Μανχάτταν
-